

MIJN VADER IS EEN SAUCISSE

Naar een verhaal van Agnès de Lestrade

Naar een script van
Jean-Claude van Rijckeghem

Mijn vader is een saucisse

Horizon

Oorspronkelijke titel: Mon père est une saucisse
Oorspronkelijk uitgegeven door: Editions du Rouergue, 2013
© Agnès de Lestrade, 2013
Aangepast in overleg met Rouerge SA
© Script: Jean-Claude van Rijckeghem, 2020
© Verboeking: Sarah Devos, 2021
© Coverbeeld: Kris Dewitte
Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen, naar een ontwerp van Studio Daoudi
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

De zinnen 'Hou het klein. Hou het dicht bij jezelf.' komen uit *De Toneelacademie* van De Jeugd van Tegenwoordig.

ISBN 978 94 639 6253 7
ISBN 978 94 639 6254 4 (e-book)
D/2021/13.656/5
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

De Franse auteur Agnès de Lestrade schreef het originele verhaal neer in een novelle.

Jean-Claude van Rijckeghem vormde het verhaal om tot een filmscript.

Auteur Sarah Devos bewerkte dat script tot het boek dat je nu in handen hebt.

Misschien kan jij er ook iets van maken? Een toneelstuk?
Of een TikTok-filmpje?

HOOFDSTUK 1

Welkom in ons gekkenhuis

WAARSCHUWING: Lees niet – ik herhaal: NIET – verder als je geen zin hebt om een re-de-lijk maf verhaal te lezen over een maffe vader. Nu ik erover nadenk... Zeg maar maffe *familie*. En zeg eigenlijk ook maar meteen ‘compleet gaga’, ‘kierewiet’ en ‘doorgedraaid’.

Dit is dus mijn enige waarschuwing. Als je met dit boek op de bank of in je bed was gekropen om gezellig een doodgewoon verhaaltje over een doodgewone familie te lezen dan, eh... tja. Dan kun je er beter nu mee kappen. Sta op en neem een ander boek. Zeg niet dat ik je niet verwittigd heb.

Wil je toch verder lezen? Oké, fijn. Heel fijn! Welkom. Dan zal ik je vertellen over onze familie, en over wat nog niet zo lang geleden gebeurde met ons. Het is niet altijd leuk en het is zeker niet altijd grappig, maar het is nu eenmaal wat het is. Dit boek gaat over de meest bizarre weken van mijn leven. Klaar? Lig je lekker? Hier gaan we.

Ik ben Zoë. Mijn mama zegt dat mijn naam ‘leven’ betekent, en volgens haar breng ik dat ook in huis. Ik ben de jongste van de drie kinderen Schutijzer, de jongste dochter van Paul Schutijzer en Veronique De Soete, je weet wel, van de bekende pralines.

Misschien wil je dit ook weten over mij:

Ik heb bruin haar.

Ik draag alleen broeken, nooit rokken.

Broccoli vind ik lekker. Bloemkool niet.

Vroeger zei ik ‘boemkool’ tegen bloemkool.

Ik maak graag lijstjes.

Ik maak soms zo veel lijstjes dat ik lijstjes moet maken van al mijn lijstjes.

Mijn favoriete praline is de Noir de Luxe, de zwartste praline uit het De Soete-assortiment. Ik heb een scorebord gemaakt van alle pralines, waarin ik ze beoordeel op kwaliteiten als smeuïgheid, smaak en textuur.

Mijn mama vindt mijn kamer rommelig, maar ik weet perfect waar alles ligt.

Als je me zoekt, moet je altijd eerst aan mijn tekentafel kijken. Meestal ben ik daar in de weer met een schaar, lijmstift of waskrijtjes.

Mijn tekeningen liggen misschien door elkaar, maar mijn tekenspullen sorteer ik altijd netjes op kleur.

Ik maak soms lijstjes van welke kleurpotloden nog lang zijn, welke half geslepen en welke nog maar een stompje zijn.

Ik ben net begonnen in het middelbaar. Latijn valt mee. De andere kinderen niet (alleen Petra wel). Ze vinden me te stil. En raar.

Mijn zus heet Fien. Ze is zeventien. Soms is ze voor de helft irritant, soms is ze een béétje irritant, maar meestal is ze honderd procent superirritant. Ze weet het altijd beter. (Denkt ze.) Ze speelt viool en is verliefd (jakkes) op Dimitri (een beetje braaf, maar best oké).

Kas is mijn broer. Hij is veertien en hij denkt al heel zijn leven dat de wereld elk moment kan vergaan.

Hij is er in elk geval op voorbereid: hij kent alles over brandoefeningen, alarmen en veiligheid. Vroeger vonden zijn vrienden dat best interessant, maar de laatste tijd lachen ze hem steeds vaker uit.

Fien en Kas hebben er geen idee van, maar ik trek streepjes bij de dingen die ze zeggen. Hoe vaak Fien vloekt, bijvoorbeeld, of hoe vaak ze het over Dimitri heeft. Of hoeveel keer Kas een doemscenario bedenkt. En ook hoeveel dagen mama weg is en hoe vaak mijn papa per dag zucht. Ik houd het allemaal bij in mijn Boek met Lijstjes (top secret).

We wonen net in een nieuw huis.

Het is groot! Het is chic!

Het is... veel te *fancy* voor ons (zegt papa).

Het is... het huis van mijn dromen (zegt mama).

Ik wilde niet verhuizen, maar het is oké. Nu voelt het voor mij bijna aan als thuis. Gewoon omdat we er allemaal samen zijn.

Nu ja, samen... Meestal zijn wij – Fien, Kas en ik – thuis met papa. Terwijl ik op school rekensommen moet maken of mezelf door het getreiter van Mira en Steffie moet zien te slepen, reist mama de halve wereldbol rond. De Soete is een familiebedrijf: mama is de baas, maar opa, die het bedrijf als jonge man opstartte, kan zijn pralines maar moeilijk loslaten.

Mama gaat naar China, naar India, naar Amerika, naar Italië. Overal willen ze De Soete Pralines, echt o-ve-ral! Dus trekt ze haar mantelpakje en haar torenhoge hakken aan en stapt ze van het ene vliegtuig in het andere, om Belangrijke Contracten te ondertekenen en Fantastische Deals te sluiten. Het eerste dat ze doet als ze thuiskomt, is die hakken uitzwieren, haar joggingbroek aantrekken en ons een verstikkend dikke knuffel geven.

Ik vraag me af of mama het eigenlijk wel leuk vindt dat ze ons meer op een scherm ziet dan in het echt.

En papa? Die doet iets met cijfers in een van de hoogste wolkenkrabbers van de hoofdstad. Elke ochtend stapt hij op hetzelfde uur de deur uit, met altijd hetzelfde aktetasje in zijn hand. Vervolgens staat hij één uur en twaalf minuten in dezelfde file (als het meevalt). Daarna gaat hij elke dag hetzelfde gebouw binnen om telkens dezelfde rekenmachine te pakken

en er triljoenen cijfers voor dezelfde klanten mee te berekenen. Exact zeven uur en zesendertig minuten later sluit hij weer aan in dezelfde file, nu in de omgekeerde richting, en als hij thuiskomt, begint hij te koken (gelukkig niet altijd hetzelfde).

Eigenlijk is mijn papa heel gek en grappig, maar dat vergeet hij soms zelf. Vroeger visten hij en ik weleens rare outfits uit mijn verkleedkoffer. Dan deden we alsof we twee oude mannetjes waren. Of een kat en een hond. Maar dat doen we eigenlijk bijna nooit meer. Misschien denkt hij dat ik denk dat ik er te groot voor ben geworden.

Ik vraag me af of papa het eigenlijk wel leuk vindt dat hij meer op zijn rekenmachine kijkt dan in de verkleedkoffer.

Vanavond gaat het net zo: papa komt thuis, zet zijn aktetas op zijn vaste plek en begint te koken. Nu ja, 'koken'. Hij duwt een lasagne in de oven en staart voor zich uit. Meer niet. Nu moet je weten dat mijn papa er altijd een beetje verwaaid uitziet, maar vandaag ziet hij er anders uit... Verwarder... En bleek, zo bleek.

Ik hou hem strak in de gaten, maar hij verroert geen vin. Ik check de timer van de oven: er zijn al elf minuten en zeven- enveertig seconden voorbij en hij heeft zich nog al-tijd niet bewogen!

Ik probeer me te concentreren op de collage die ik maak, maar vanuit mijn ooghoeken blijf ik de timer in de gaten houden.

Twaalf minuten, dertien seconden. Geen beweging.

Al zeven streepjes naast 'papa zucht'.

Negentien minuten, zeven seconden. Niets.

Eenentwintig minuten, negen seconden. Papa lijkt wel een standbeeld.

‘Wat eten we? Ik heb HONGER!’

Fien stormt de keuken binnen. Ze dropt haar schooltas doodleuk boven op mijn collage, op het keukeneiland, net op de plek waar ik zit. Dan trekt ze met een zwaai de koelkast open.

‘Hooonger!’ gromt ze nog eens.

‘Fien!’ gil ik. ‘Doe die schooltas weg! Zie je niet dat die op mijn tekening staat?’

Met haar hoofd in de koelkast mompelt Fien iets, maar ik versta er geen letter van.

‘Fien, komaan, zeg!’ roep ik nog eens.

Fien doet nog altijd alsof ze me niet hoort. Ze haalt haar schouders op, vloekt (streepje!) en vist ongeïnteresseerd enkele augurken uit een bokaal. Het kraakt als ze erin bijt. Hier word ik ZO RAZEND van!

Traag maar vastberaden duw ik haar schooltas van het keukeneiland af. Oeps, valt hij nu open op de grond? Wat jammer, toch. Alles glijdt, rolt en schuift uit de tas. Tevreden bekijk ik de ravage. Zo, denk ik, dat zal haar leren.

Met een ruk draait Fien zich naar me om. Haar mond valt open. Zij lijkt net iets minder opgetogen over het resultaat.

‘Moest dat nu echt?’ schreeuwt ze terwijl ze woest op me toeloopt. ‘Dimitri komt zo meteen en kijk nu wat je gedaan hebt!’

Ik kan maar nipt een mep om mijn oren ontwijken. Dat maakt mijn zus natuurlijk alleen nog maar woedender. Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Fien vloekt en tiert.

Streepje.

Streepje.

Streepje.

Dan plots...

WIEW!
WIEW!
WIEW!
WIEW!

Nu Fien en ik eindelijk opkijken van de schooltassenravage, zien we pas het dikke rookgordijn dat de keuken vult. Papa probeert de rook weg te waaien met een ovenhandschoen, terwijl hij de oven opengooit.

‘Verdomme, de temperatuur stond te hoog’, mompelt hij. ‘Verdomme, verdomme, verdomme.’ Hij zegt het steeds luider en luider.

Net wanneer hij zijn armen in de oven steekt om de schotel eruit te halen, rent Kas de keuken binnen, brandblusapparaat in de hand. Hij trekt het hendeltje los en spuit het hele ding leeg op papa, die er in welgeteld vier seconden tijd uitziet als Olaf, die sneeuwman uit *Frozen*.

Dit gaat niet goed.

Dit gaat helemaal niet goed.

Fien en ik staren met open mond naar papa, allebei een kant van de schooltas in onze handen.

Kas kijkt tevreden rond.

Papa’s schouders hangen nog lager dan anders. Verslagen laat hij zich neerzakken op de grond, terwijl hij met zijn onderarm een dikke klodder brandblusschuim van zijn voorhoofd veegt.

‘Oké, kinderen,’ zucht papa, ‘vanavond eten we bij Mo.’

Mo was onze buurman toen we nog in het vorige huis

woonden. Papa en Mo zijn al vrienden zolang ik me kan herinneren. Samen met zijn vrouw heeft Mo een Marokkaans restaurant, de Pepers van Marrakesh. Binnen ruikt het altijd heerlijk. Net alsof je op vakantie bent, zonder ook maar één voet in een vliegtuig te moeten zetten.

Toen ik nog heel klein was en maar net met mijn neus boven de toog uitkwam, was ik al gefascineerd door Mo en zijn muntthee. Dat iemand dat kannetje zo hoog kon houden en tóch recht in dat theeglas kon mikken – magisch.

Vandaag is iets minder magisch... Papa zit wat in zijn couscous te prakken en Fien heeft sinds we binnenkwamen nog niet één woord gezegd. Kas leest in een survivalgids. En ik? Ik probeer af en toe iets vrolijks te zeggen, maar alleen Mo hoort het. Dan geeft hij me een knipoog en een extra plakkerig koekje na het eten.

Was mama maar hier.

Terug thuis probeer ik nog eens te redden wat er te redden valt aan sfeer, maar niets werkt. Fien stampet naar boven en gooit de deur van haar kamer dicht. Kas draait zijn deur driedubbel op slot. En papa? Die ploft op de bank. Hij lijkt vandaag niets meer van plan, behalve misschien het wereldrecord 'Vergroeien Met De Sofa' proberen te breken.

Ik kijk naar de roetvlekken op de ovenwanten die nog op het aanrecht liggen, en de verkoolde lasagne ernaast. Ik vraag me af of ik het bewijsmateriaal moet laten verdwijnen voor mama erachter komt, wanneer papa en ik worden opgeschrikt door het gerinkel van zijn telefoon.

Mama. Ze wil videobellen.

Ik kijk papa aan. Papa opent traag zijn ogen en kijkt terug

naar mij. Ik kijk naar de telefoon, die ijverig blijft rinkelen, en dan weer naar papa.

‘Ik stuur wel een berichtje dat ik straks terugbel’, zegt papa. De telefoon rinkelt nog drie keer en dan wordt het weer stil.

Nee, dit gaat niet goed.

Dit gaat helemaal niet goed.